

Filip Tamás

MUNKACÍM: CSUPA

Csupa szépséges szóból rakja össze.
Úgy mint ódon meg zordon meg póre.
A helyszín: szirt, pagony, fenyér,
mart, morotva, katlan, de legalább
sziklarés vagy szunnyadó berek,
hol állat neszez, inal, szökell.

A gondolat megfogon.
A tűz s a terv is hamvába roskad.
A betegség kór. A lég miazmás.
Kétely kél és gyanú, szűkül az eb.
Meddő zihálás a szerelem.
És minden tagon lomha kéj árad el.

És birokra kél egymással a számtalan
utcanév, ahol valaha sétált,
az iskolák neve, ahova járt,
a tanáré, aki pálcával porolta
fenekét, a könyvtáráké, a kluboké,
ahová néhanap beült.

Újságok, művek címei, írók, festők,
zenészek nevei hordatnak össze
halomba, kultúra, mitológia,
idézetek, bennfentes otthonosság,
mert ők aztán szívesen gyúrnák
a versbe a műveltséganyagot.

S a család, istenem!
micsoda kincsesbánya az is!
Nagybácsik, nénik óvó karjai
s lapos tanácsai között gomolygó
gyerekkor. Az élet józan dolgait
precízen unalmas malom őrli.

S én rágom e furcsa lisztből
sült verseiket. Nyálás péppé
formálják nyelvem és fogaim,
a zamatot keresem benne, de nem
visz rá a lélek, hogy lenyeljem,
pedig éhes vagyok.